

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.484 van 7 maart 2002
in de zaak A. 95.927/VII-23.058.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. DIERCKX,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Louizalaan 65

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 25 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 mei 2000 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K.DIERCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 juli 1999 en verklaart zich vluchteling op dezelfde dag.

1.2. Op 23 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 augustus 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 19 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Van Bauwel.

Betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, verklaarde dat hij zijn land verliet omwille van de problemen die hij zou gekend hebben als gevolg van zijn politieke activiteiten. Zo verklaarde betrokkene dat hij in de periode van de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 vertrouwenspersoon was van P. M. (=kandidaat voor "Miasnutjun Dashink"). In deze hoedanigheid zou betrokkene, begin mei 1999, 15 000 \$ hebben geschonken voor de financiering van M. verkiezingscampagne. Sinds die dag zou betrokkene regelmatig dreigtelefoontjes hebben ontvangen. Op 14 of 15 mei 1999 zou een zekere V., die de vertrouwenspersoon zou zijn geweest van kandidaat en hoofd van de politie Lyova GALSTJAN, betrokkene hebben aangeraden zijn rol van vertrouwenspersoon op te geven om zo problemen te voorkomen. Op 17 mei 1999 zou betrokkene winkel in brand zijn gestoken en drie dagen later, op 20 mei 1999, zou zijn firma in bouwmaterialen volledig zijn vernield. Tijdens de verkiezingen op 30 mei 1999 zou betrokkene pogingen tot fraude hebben vastgesteld. Hierop zouden aanhangers van Lyova geprobeerd hebben betrokkene aan te vallen. Uiteindelijk zou Misak Mkrtjan, een andere kandidaat, de verkiezingen voor hun kiesdistrict gewonnen hebben. Betrokkene verklaarde eveneens dat aanhangers van Lyova sinds begin mei 1999 regelmatig geld van hen eisten en dat hij hier ongeveer vier keer op ingegaan is. Op 3 juni 1999, toen betrokkene na een afspraak- met een vriend naar huis wilde terugkeren, zouden vier gewapende mannen betrokkene in een wagen hebben gesleurd en hem naar

een onbekende plaats hebben gebracht. Daar zou betrokkene zwaar zijn mishandeld (geslagen en verbrand met strijkijzer en verhitte staaf) omdat hij weigerde 50 000 \$ te betalen. Pas na de belofte om hen tegen 15 juni 1999 het geld te zullen bezorgen, zouden ze betrokkene tegen de ochtend naar huis hebben gevoerd. Op 10 juni 1999 zou betrokkene zijn zoon en diens gezin hebben aangeraden weg te vluchten. Sindsdien zou hij niets meer van hen hebben vernomen. op 14 juni 1999 zouden betrokkene en zijn echtgenote naar een vriend in Karpi (regio Ashtarak) zijn gevlucht waar ze gedurende een maand ondergedoken leefden. Op 15 juli 1999 zou betrokkene samen met zijn echtgenote naar Odessa zijn gevlucht. Daar zouden ze tot aan hun vertrek naar België op 24 juli 1999, verbleven hebben. Op 27 juli 1999 zou betrokkene dan samen met zijn echtgenote in België zijn aangekomen alwaar ze dezelfde dag nog de status van vluchteling aanvroegen. Betrokkene was enkel in het bezit van een militair boekje.

Vooreerst dient te worden aangehaald dat de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas, gezien de tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal), ernstig wordt ondermijnd. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 42) dat op 17 mei 1999, samen met zijn winkel, ook zijn bedrijfje in brand werd gestoken. Op het CG beweerde betrokkene echter dat zijn bedrijfje werd vernield door een 'bulldozer' en dit drie dagen later, op 20 mei 1999 (zie CGVS pagina 4) gebeurde.

Uit zijn verklaring op het Commissariaat-generaal blijkt eveneens dat betrokkene op 22 mei 1999 V. ontmoette en dat die ermee dreigde betrokkenes familie te zullen ombrengen (zie CGVS pagina 5). In zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene nergens melding van dit feit. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene ook dat hij regelmatig dreigtelefoons ontving en dat hij tot viermaal toe grote sommen geld aan zijn afpersers betaalde (zie CGVS pagina 11). Ook deze gegevens zijn nergens terug te vinden in de verklaringen die betrokkene deed voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken wel dat één van de vier gewapende personen, die hem op 3 juni 1999 ontvoerden, de chauffeur van Galstjan bleek te zijn. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal stelde betrokkene dan weer dat hij zijn aanvallers helemaal niet kende (zie CGVS pagina 6).

De geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas wordt verder, en in belangrijke mate, aangetast doordat een essentieel gegeven in betrokkenes verklaringen (namelijk het feit dat betrokkene vertrouwenspersoon zou zijn geweest van P. M., kandidaat bij de parlementsverkiezingen van mei 1999 voor Gumri) niet overeenstemt met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie (<http://www.elections.am/results> = de officiële site van de Armeense Central Electoral Commission) blijkt immers dat P. M. helemaal geen kandidaat was in kiesdistrict 65 van de regio Shirak (= regio waartoe Gyumri, betrokkenes woonplaats, behoort).

Tot slot moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk lijkt dat betrokkene, zoals hij beweerde op zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal, geen littekens zou hebben overgehouden aan de brandwonden die hij opliep tijdens zijn ontvoering.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, kan er geen geloof worden gehecht aan betrokkenes persoonlijk vervolgingsrelaas.

Het door hem voorgelegde militaire boekje is niet van die aard hieraan iets te wijzigen. Bovendien kan worden opgemerkt dat in dit militaire boekje een ander geboortjaar staat vermeld (1948) dan dat opgegeven door zowel betrokkene als zijn echtgenote (1947).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 52, §1 Van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen vrij van vergissingen naar recht en feiten, het bestuur de informatie op een volledig wijze dient in te zamelen, zorgvuldig, oprecht en wezenlijk, op tijd en tegensprekelijk.

Verzoeker brengt talrijke elementen aan dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Deze dienen op degelijke wijze te worden onderzocht, rekening houden met alle omstandigheden van het dossier.

Zo getuigt het zogenaamde feit dat de namen van de vernoemde politieke kandidaten niet volledig overeenstemmen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, van onbehoorlijk onderzoek. De namen van betreffende personen zijn immers enkel correct in de Armeens en derhalve in de Armeense tekens. Zij komen dan ook niet overeen met de verschillende spellingvarianten die vertalers eraan geven in de Engelse taal en met de Westerse tekens, waarbij zij pogen bepaalde Armeense klanken in ons Westers geschrift om te zetten. Hierdoor dient de onderzoekende instantie deze elementen in aanmerking te nemen in haar onderzoek.

Het is aan het CGVS om deze gegevens ten volle uit te zoeken alvorens zich te baseren op artikel 52 van de wet van 15.12.1980.

De kandidaat bij de parlementsverkiezingen die door Verzoeker gefinancierd werd, was wel degelijk de heer P. M. of M. of M. of M. Hij kwam wel degelijk op voor de parlementsverkiezingen op 30 mei 1999 in Armenië. Ook de naam van de tegenstrever die verzoeker vernoemde dient onderzocht te worden in deze zin. Uit de website waarop het CGVS zich baseert komen zij wel degelijk voor als tegenstrevers in een zelfde district

Een degelijk onderzoek van de feiten is noodzakelijk, de feiten tonen aan dat dergelijk onderzoek ontbrak.";

2.2. Overwegende dat het niet duidelijk is welk beginsel van behoorlijk bestuur de verzoekende partij geschonden acht; dat, voor zover de verzoekende partij doelt op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit beginsel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: "op 20/04/1999 had ik van mijn beste vriend M. P. vernomen dat hij één van de drie kandidaten was voor de parlementsverkiezingen in onze stad (GUMRI). Hij kwam op voor de "Vereniging Organisatie Partij" (MIASNOETIN DASHINK). Eén van de 2 tegenstanders was GALESTIAN LIOVA, de politiechef van Gumri. Hij kwam op voor de "DASHNAK"-partij. De andere tegenstander was MEKERTCHIAN MISA, lid van de Communistische partij"; dat verzoeker voor de Commissaris-generaal hetzelfde verklaarde (verhoorverslag CGVS, p. 3); dat in de bestreden beslissing op basis van officiële informatie wordt vastgesteld dat P. M. inderdaad kandidaat was bij de parlementsverkiezingen, alsook de twee door verzoeker genoemde tegenstanders; dat evenwel gebleken is dat de twee tegenstanders opgekomen zijn in het district van verzoeker (district nr. 65 - Gumri), terwijl P. M. is opgekomen in het kiesdistrict nr. 67; dat verzoekers uiteenzetting aangaande de spelling van de naam P. M. of M. aldus

niet relevant is, evenmin als de stelling dat P. M. en zijn twee tegenstanders wel degelijk zijn opgekomen bij de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 in Armenië; dat dit in de bestreden beslissing niet wordt betwist; dat de bestreden beslissing echter steunt op de vaststelling dat het essentieel gegeven dat verzoeker de vertrouwenspersoon zou zijn geweest van P. M., kandidaat bij de parlementsverkiezingen van mei 1999 voor Gumri, niet overeenstemt met de informatie waaruit blijkt dat P. M. N. helemaal geen kandidaat was in kiesdistrict nr. 65 van de regio Shirak, waartoe verzoekers woonplaats Gyumri behoort; dat deze informatie wordt ondersteund door een officiële bron (de officiële site van de Armeense Central Electoral Commission : <http://www/elections.am/results>), waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier; dat derhalve aan de Commissaris-generaal geen onbehoorlijk onderzoek kan worden verweten; dat een schending van de zorgvuldigheidsverplichting noch van artikel 52, § 1, niet kan worden aanvaard; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
Volgens bovenvermeld artikel 62 dienen de bestuurshandelingen gemotiveerd te zijn en luidens artikel 3 van de bovenvermelde wet:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Inderdaad volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben en het bestaan van die grondslag dient kunnen bewezen te worden ingeval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

De aangevochten beslissing van het CGVS stelt ten onrechte dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is, steunde op tegenstrijdige verklaringen van verzoeker waardoor hieraan geen geloof meer zou kunnen worden gehecht.

Een aanvulling van de feiten in een tweede verhoor duidt absoluut niet op een teugen in het eerste interview. Bepaalde gegevens die niet aan bod kwamen tijdens het eerste verhoor op de dienst vreemdelingenzaken werden later in het verhoor op het CGVS door verzoeker aangevuld of gespecificeerd.

Zo werd er bijvoorbeeld tijdens het tweede verhoor verduidelijkt dat zijn winkel en bedrijfje in twee fasen werden vernield. De winkel werd namelijk op 17 mei in brand gestoken en zijn bedrijf werd drie dagen later op 20 mei vernield. Daar deze gebeurtenissen mekaar zeer snel opvolgden en het resultaat, de vernietiging van hun bron van inkomsten, centraal stond, werden details tijdens een eerste verhoor achterwege gelaten. Het gaat hier echter duidelijk om een specificatie om weergave van de werkelijkheid. Bovendien komen deze feiten geheel overeen met de beide verklaringen van de echtgenote van verzoeker.

Verzoeker vermeldde bijvoorbeeld in het tweede verhoor dat hij op 22 mei 1999 V. ontmoet had die hem ermee dreigde zijn familie om te brengen. Het CGVS stelt vast in haar motivatie dat de betrokkene hiervan nergens melding van maakte in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken."

Het is niet correct als motivering te stellen dat hieruit kan afgeleid worden dat de opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten. Hoogstens kan gesteld worden dat de verschillen verduidelijkingen betreffende details zijn, die hierdoor geen 100% overeenkomende verklaringen als resultaat hebben. Uit de aangehaalde motivatie van het CGVS blijkt echter onmogelijk bedrieglijkheid of afdoende tegenstrijdigheid.

Dat er mogelijks enkele zeer kleine onduidelijkheden in het verhaal van verzoeker voorkomen is te wijten aan de algemene staat van verwarring die hem parten spelen en aan de problemen die voortspruiten uit de moeilijke communicatie.

Zo heeft de ambtenaar van het CGVS niet verstaan wat verzoeker hem poogd uit te leggen in verband de vergissing in zijn militaire boekje aangaande zijn leeftijd. Hij werd namelijk geboren op 20.11.1947 zoals hij steeds verklaard heeft. Het boekje vermeld een verkeerd geboortjaar, namelijk 1948.

Eerst en vooral kan verzoeker hiervoor nu nog een stuk voorleggen dat zijn echte geboortedatum bewijst: een kopij van zijn officieel geboortetest, waarover hij voordien niet beschikte (stuk I).

Bovendien heeft de Raad van State geoordeeld bij arrest n° 67536 van 18 juli 1997 inzake DESMOND 1 CGVS dat:

"Une différence d'une année n'est pas significative,..."

Een detail als dit kan derhalve ook niet weerhouden worden als bedrieglijk feit.

Uit al het voorgaande dient te worden afgeleid dat het bestuur haar beslissing niet met de haar opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren omkleedde en het begrip "kennelijk ongegrond" miskend heeft.";

3.2. Overwegende dat verzoeker de materiële motivering van de bestreden beslissing wenst aan te vechten; dat wat betreft het argument dat verzoeker aanhaalt in verband met de vernieling van zijn winkel, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: "op 17/05/1999 werd vervolgens mijn winkel in brand gestoken, samen met mijn fabriekje (voor betonplaten). De totale schade liep op tot ca. 30.000 dollar. Op 30/05/1999, dag van de verkiezingen (...)" (vragenlijst DVZ, nr. 42); dat het verhoorverslag van de Commissaris-generaal als volgt vermeldt (p. 4) : "17/5/'99 : winkel in brand, 20.000\$ schade. (...) 3 dagen later 20/05/'99, firma cement met bulldozer met grond gelijk gemaakt"; dat, mede gelet op het feit dat verzoeker zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken (punt nr. 42) als voor de Commissaris-generaal een uitvoerige beschrijving van de gebeurtenissen heeft weten te geven, de Commissaris-generaal deze tegenstrijdigheid tussen beide verklaringen redelijkerwijze in aanmerking kon nemen; dat verzoeker de overige motieven, die, teneinde de motivering te kunnen beoordelen, dienen te worden samengelezen, niet betwist; dat deze motieven nochtans tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden betreffen die tot de kern van verzoekers asielrelaas behoren (dreig telefoons, viermaal een som geld betaald aan afpersers, het al dan niet herkennen van één van zijn vier ontvoerders, geen littekens overgehouden aan brandwonden overgehouden aan zijn ontvoering); dat een schending van de motiveringsplicht dan ook niet kan worden aangenomen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven maart tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.